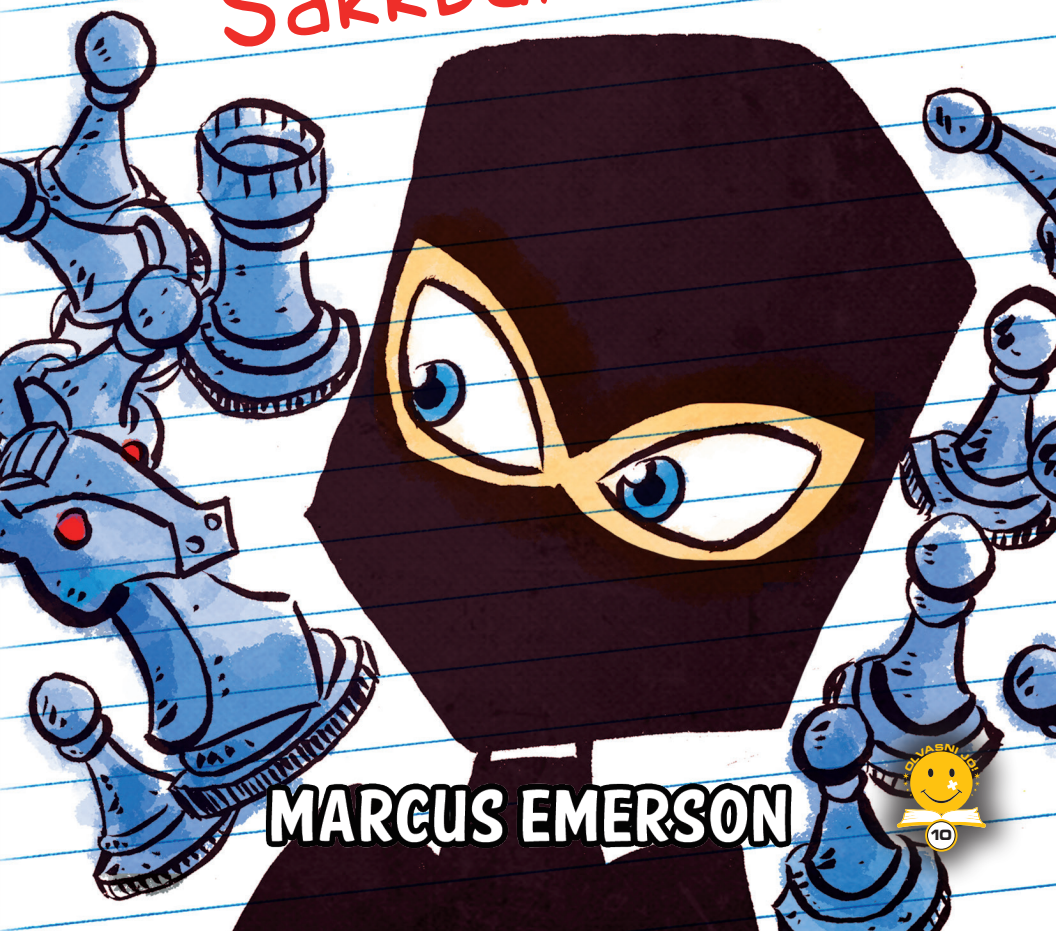

Egy hatodikos nindzsa naplója

4

Sakkban tartva

MARCUS EMERSON

Marcus Emerson
és Noah Child

Egy hatodikos nindzsa naplója 4

Sakkban tartva

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2021

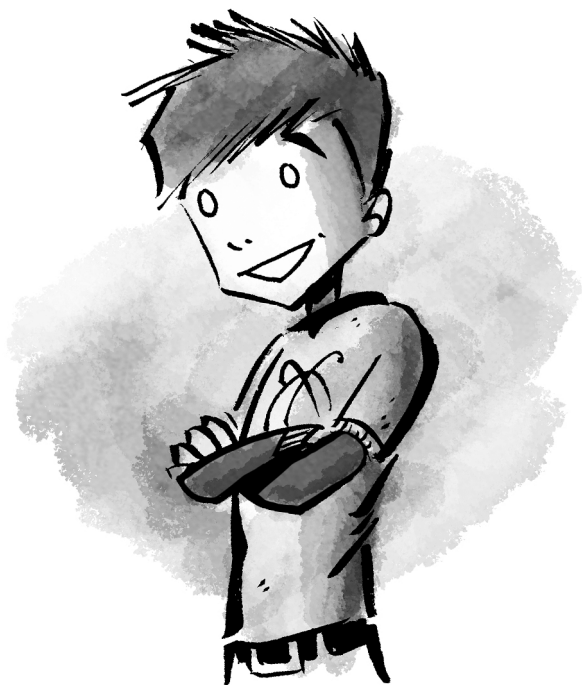
Szia! Itt Chase Cooper, és ha tudod, ki vagyok, akkor nyilván azt is tudod már, hogy az első néhány hónap, amit a Bukowskyban töltöttem, életem legpörgősebb időszaka volt. Nindzsa klánok, kalózok, adománygyűjtések, görkoripartik, elcsórt szerelmes levelek – és mindez még csak a jéghegy csúcsa!

De ha azt találtad volna mondani nekem, hogy ennél innentől csak *még durvább* lesz ez az év, én valami gúnyosat mormogtam volna a képedbe, és az öklöm ráztam volna feléd.

Hatodikba járok a Bukowskyban, ami nem egy átlagos iskola.

Hogy ezt hogy értem? Hát, például úgy, hogy ahová eddig jártam, ott nem voltak titkos nindzsa klánok meg kalóztámadások. Van, aki szerint ennek a sok furcsaságnak az az oka, hogy a sulis épülete eredetileg James Buchanan elnöké volt, de én nem tudok eleget az USA elnökeiről

ahhoz, hogy ezt a szóbeszédet megerősíthessem. Annyit azért tudok, hogy ő volt a tizenötödik elnökünk, és az egyetlen, akinek nem volt felesége. Általában az elnök feleségét hívják first ladynek, de mivel ő agglegény volt, így az unokahúga lett az ország first ladyje, vagyis első számú asszonya. Fura, mi?

A tanév elején még én voltam az új fiú, de ezt már nem igen használhatom tovább mentséggént, mert már négy hónapja vagyok itt. Jó, persze, azért még nem ismerek mindenkit, de nem nevezném magam újoncnak sem.

A tanév második napján beszervezett egy nindzsa klánba egy srác, akiről kiderült, hogy csak egy tipikus verekedős rossz gyerek. Hamarosan én lettem a klán vezetője, mivelhogy az előző vezérről kisült, hogy egy tirpák.

Kinézetre nem nagyon változtam, leszámítva persze azt, hogy mindannyian öregsünk, akárhogy is próbálunk tenni ellene. Kábé két-három centit nőttem, ami tök jó hír lenne, ha a testem többi része is terebélyesedne, csakhogy ez nincs így. Sőt, mintha fogynék elfelé. De sebj. Megtanultam, hogy nem kell aggodalmaskodni mindenben.

Azt kérde, még mindig olyan félenk vagyok-e, mint eddig? Még szép. Az ilyesmit nem lehet csak úgy ripsz-ropsz kinőni. De azért szerintem fejlődöm e téren is.

Ha olvastad az előző naplót, tudhatod, hogy totál lealáztam Wyattet és Carlyle-t a görkoriparkban – Carlyle-t koripárbajban győztem le, Wyattet pedig Kacsavadászatan. Aztán mondtam egy beszédet, ittam egy üdítőt, és szereztem pár új barátot.

De egy régebbi barátommal nincs minden rendben.

Brayden még mindig mérges rám, amiért nem védtem meg. A suliujság lehozott egy fotót, amin egy nindzsa fut a folyosófelügyelők előtt, utána meg elkapták Braydent, amint nindzсарuhában próbálja épp felgöngyölíteni az esetet. Csakhogy mindenki azt hitte, hogy ő a nindzsa a képről. Én tudom, hogy csak segíteni akart, de elbaltázta a dolgot, és ennek büntetés lett a vége. Ő szúrta el a dolgokat, de azt is tudom, hogy azért meg kellett volna próbálnom segíteni neki. Talán még tudtam is volna. Már egy hónapja alig beszélünk, ami szívas, de azért lássuk

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

be, hogy ez az egész nem az én hibám. Erre csak rájön ő is. Remélem, még érettségi előtt.

Faith továbbra is baromi jó fej. Még mindig együtt csináljuk a természetismeret-házit, és az elmúlt egy hónapban egy csomó mindent megtudtam róla. Sokkal durvább videójáték- és horrorrajongó, mint eddig hittem, vagyis annyira atomkirály arc, hogy arra szavak sincsenek. És kisült, hogy az egyik hobbija az, hogy rémes filmeket néz, és közben szétoltogatja őket – Brayden és én is pont ezt szoktuk csinálni. Anno.

Az unokatesómnak, Zoénak is sűrű hónapja volt. Nem sokat láttam sulis után vagy vasárnaponta a közös családi reggeliken, mert főszerepet kapott egy darabban, aminek egy hónap múlva van a bemutatója. Azt hiszem, egy árva lányról szól, akit örökbe fogad valami gazdag tag – furaságnak hangzik, de azt hiszem, valami száz- vagy hány éves klasszikus.

Minél többet dumálok Gavinnel, a folyosófelügyelővel, annál szimpatikusabbnak tűnik. Texasi, ezért beszél úgy, mint egy cowboy. Ő egyike azon keveseknek, akik tudják a titkom – hogy egy rejtélyes nindzsa klán feje vagyok, ami titokban edz. Jó arc, úgyhogy nem félek attól, hogy elárulna.

Múlt hónapban segített Zoénak meg nekem meglógni a vörös nindzsák elől. Amikor mi ketten szaglászni kezdtünk a terem körül, ahol edzettek, három vörös nindzsa lecsapott ránk. Végigkergettek pár üres termen, míg végül Gavin berántott minket egy szobába, ahol elrejtőzhettünk.

Mondhatjuk, hogy az életünket mentette meg? Talán. Mondhatjuk, hogy olyan erősen markolt meg, hogy belilult a karom? Az titok. Mondhatjuk, hogy Zoé totál belezúgott a srácba, amiért megmentette? Igen, és fűj!

Térjünk akkor rá Wyattre és a vörös nindzsákra! Tudom, hogy még mindig itt vannak, sőt, pontosan tudom, ki tagja a klánnak és ki nem, mert minden tag vörös karkötőt hord a csuklóján. Akkor kapják ezeket az „öribari” karkötőket, amikor belépnek, innen tudják megmondani, ki van velük. Vajon csillámos matricát is kapnak?

Fura, de Wyatt a görkoribuli óta nem kötött belém. Csúnyán méreget, amikor összefutunk a folyosón, de ennyi. Ez egyrészt szuper, másrészt viszont tiszta para, mert olyan, mintha forralna valamit ellenem. Harmadrészt viszont lehet, hogy egyszerűen csak benőtt a feje lágya. Negyedrészt viszont nem lehetetlen, hogy simán csak feladta. Huh, de sok része lett ennek!

A vörös nindzsák se nagyon feltűnősködtek az elmúlt hónapban. Fura, azon a héten, amikor rájöttem, hogy léteznek, a csapból is ők folytak, de azóta semmi hír róluk. Mondjuk, ez azért el nem szomorít. Sőt, épp ellenkezőleg. Zoé szerint amíg békén hagynak, jobban járok, ha úgy teszek, mintha nem is léteznének. Hajlok arra, hogy egyetértsek vele. Ahogy a szülők mondani szokták: ne figyelj rájuk, és akkor leszálnak rólad!

A Bukowskyban azonban mindig történik valami, és ebben a hónapban az a valami kifejezetten hihetetlen volt. Hétfő reggel kezdődött az egész, egyből miután megérkeztem a suliba. Érdekes, hogy a gonoszság is épp hétfőn

szereti kezdeni a műszakját. Már értem, miért utálják a felnőttek ezt a napot...

– Lám, lám! – szólalt meg egy karcos hang mögöttem.
– Csak nem a Bukowsky hőse személyesen?

Kavargó gyomorral fordultam meg – attól féltem, Wyatt akar leszámolni velem. Örömmel láttam, hogy nem ő szólított meg.

– Zoé! – kiáltottam fel, de olyan magas hangon, hogy szinten fáj a torkomnak. – Ez egy kicsit se volt poén! Azt hittem, egy fiú az!

– Normál esetben ezért most behúznék egyet – vigyorgott –, de ettől most eltekintek, mert te meg úgy sikkantottál, mint egy lány!

Nevetve nyitottam ki a szörnyű állapotban lévő szekrényemet. A kis, koszos fémlapot, amire a száma volt

felírva, csak egyetlen szög tartotta a helyén az ajtó felett, amit közvetlenül a 108-as felirat fölé vertek be.

– A jó öreg száznyalcas! – suttoztam, miközben nyikorgva kitárult az ajtó, és láthatóvá vált a szekrényben lévő iszonyatosan rendetlen papírhalom.

Szinte büszke voltam arra, ahogyan kinézett a szekrény. Annyira sok cucc volt beleszuszakolva, hogy semmi nem mozdult. Olyan passzentosan volt betömve minden, hogy soha semmi nem esett ki. A tankönyveim a felső polcon voltak, a házi dogáim, az olvasónaplóim és minden egyéb kósza papírlap viszont az alsó részbe lett beledobálva. A kupac már majdnem félméteres volt – és azt terveztem, hogy év végére megtöltöm az egész másfél méteres szekrényt. Kicsire nem adunk, nem igaz?

– Ne. Szí. Vass! – ámuldozott Zoé, amikor megpillantotta a bámulatos papírtengert. – Anyukád sírna, ha ezt látná!

Felnevettem.

– Azt hiszem, ismer már annyira, hogy több kelljen ahhoz, hogy elsírja magát! És a papírstósz még csak a jég-hegy csúcsa! Szinte fix, hogy van pár félig megevett szendvics is az alján!

Zoé a szája elé kapta a kezét.

– Ez komoly?!

Büszkén elvigyorodtam.

Ő elfordult, és elindult a tanterem felé. Felemelte a kezét, és lemondóan legyintett vele.

– A fiúk olyan undik!

– Órán találkozunk! – kiáltottam utána, és visszafordultam a szekrényem felé. Levettem a könyveket a felső polcra, és betettem őket a táskámba. Mióta nem a hátizsákomban tartom a nindzsaruhámat, hirtelen rengeteg hely lett benne a tanszereimnek, és hát, papíron azoknak van a táska, nem a jelmeznek.

A tanév előző két hónapjában folyton más karmaiban kötött ki a nindzsaruhám. Amikor Carlyle megfenyegetett, hogy keresztbe tesz Zoénak, én adtam oda neki, cserébe azért, hogy leszálljon róla. Múlt hónapban meg Wyatt lopta el, és aztán egy sor bűncselekményt követett el benne iskolaszerte.

Így aztán mostanában az utcai ruhám alá veszem fel a nindzsaöltözéket. Többet ki nem adom a kezemből! Tudom, elég melegnek hangzik, de valójában egész kellemes,

mert kezd hűlni az idő. A sima felsőmet pedig lecseréltem egy kapucnisra. Ha összefutnánk egy nindzsakonferencián, biztos, hogy azt mondanád:

– Ej, milyen snájdig egy nindzsalegény vagy te!

Ha esetleg azon töprengenél, hogy a Bukowsky keresi-e még azt a nindzsát a sulijáságból, a válasz igen. Az a pár gyerek, aki tudja, hogy én vagyok a nindzsavezér, azt is tudja, hogy nem én vagyok a fotón, de az egész sulit valószínűleg nem tudnák meggyőzni az igazukról.

A miatt a fotó miatt a DÖK-elnök kivágatta a kiserdőt a futópálya mellett, mert egy névtelen besúgó szerint ott edzettek a nindzsák. Te is ugyanolyan jól tudod, mint én, ki lehetett az a besúgó.

A folyosón már alig volt valaki, amikor behúztam a táskám, ami sosem jó jel. Azt jelenti, hogy pillanatokon belül be fognak csengetni. Átvetettem a táskám a vállamon, és még egyszer utoljára benéztem a szekrénybe, nem hagyok-e ott valamit.

És ekkor valamin megakadt a tekintetem: egy pici fekete tárgyon, a szemétdombocskám tetején. Nem is értem, eddig hogyan nem vettem észre.

– Hát te meg mi vagy? – suttogtam, és két ujjam közé csippentettem a valamit. Felemeltem, és kiderült, hogy egy sakkbábu az, az a lószérű. Azt hiszem, huszár a neve.

Az fix, hogy nem az ÉN sakkbábum volt, mert én azt a játékot elég uncsinak találom. Nem sokat tudok róla, mert csak párszor játszottam, apu telefonján, de nem igazán fogott meg. Én inkább a lödd-le-az-ürlényszombit típusú játékokat bírom.

Ekkor észrevettem, hogy a bábu alatt van egy sárga post-it cetli. Látszott, hogy valami írás van rajta, amitől érthető módon egyből gyomoridegem lett.

Eddig valahányszor üzenetet kaptam ebben az iskolában, abból mindig balhé lett, szóval nem túl nagy derűlátással vettem a kezembe ezt a mostanit. Elolvastam.

Chase!

Tudom a titkod. A játszma elkezdődött. Szállj be, vagy elmondom mindenkinek, mi vagy!

– A Jineói Lovas

Jineói Lovas? Jineo egy hely? Ezt valami őrült huszárhadnagy hagyhatta nekem? Na, szép. De most komolyan, miért engem talál meg minden kattant kölyök az üzeneteivel? Mintha a Bukowsky direkt az én életemet akarná pokollá tenni.

Haragomban az égnei emeltem az öklöm, és megráz-
tam.

– James Buchanan! – morogtam, és reméltem, hogy a
tizenötödik elnök forog a sírjában.

Félbehajtottam a cetlit, és betettem a zsebembe. Egyál-
talan hogyan kerültek ezek a cuccok a szekrényembe? Az
ajtó tetején volt pár rés, de azokon a sakkbábu nem fért
volna át. Akárki volt is, valahogyan ki kellett nyitnia a
szekrényemet...

...de ki tenne ilyet?

Megszólalt a csengő. Megfordultam, és kiderült, hogy
már senki nincs a folyosón, csak én.

– Zsír – morogtam, miközben a lábam szedtem a terem
felé. – Már megint elkéstem!

Hétfő, reggel 7:47, osztályfőnöki óra

Mrs. Robinson már a táblánál állt, és a napi bejelentőnivalókat sorolta, mikor végre beértem a terembe. Szerencsére egy folyosófelügyelő sem szúrt ki, így megúsztam a büntetést. Beslisszantam az ajtón, és leültem a szokásos helyemre, Zoé mögé. Mrs. Robinson észrevette, hogy elkéstem, de csak kacsintott egyet. Sejtettem, hogy nem fog nagy ügyet csinálni a dologból.

– Okos – sutyorogta Zoé. – Úgy döntöttél, ahelyett, hogy kicentiznéd, inkább nem reszkírozol, és simán csak elkésel?

Bólintottam.

– Ismered a mondást: csak az lehet mindig pontos, aki nek nincs dolga fontos – feleltem. Nem volt ilyen mondas, de gondoltam, ha eleget mondogatom, csak elterjed.

Mrs. Robinson nekidőlt az üres táblának, és úgy mondta a tudnivalókat.

– Ahogy azt már sokan tudjátok, a következő néhány héten kisebb munkálatok fognak folyni a menza épületében. A múltkor történt egy kis incidens a konyhán, mikor odaégett pár piritós, és kiderült, hogy már ideje lenne lecserélni a tűzoltórendszerünket.

– Egy kis incidens? – kérdezte egy elől ülő gyerek. – Arra tetszik gondolni, hogy a locsolók maguktól beindultak, pedig nem is kellett volna?

– Épp ez a gond – fonta karba a kezét Mrs. Robinson. – A locsolók olyan régiek, hogy nem maguktól működnek, hanem egy kart kell meghúzni a konyhában, hogy bekapcsoljanak.

– Nem kapcsolnak be maguktól? – szólt közbe a gyerek. – Jesszus, hát mikor szerelték be őket, a kőkorszakban?! Egy csomó futópádon szaladó patkány termeli hozzájuk az áramot, vagy mi?

A többi diák nevetett ezen, de én nem. Én inkább elképzeltem, milyen brutál menő lenne egy csapatnyi tűzoltópatkány, akik mindenféle tüzeket oltanak a pici piros patkányautójukkal.

Egy lány feltette a kezét az oldalsó padsorban, de még azelőtt megszólalt, hogy Mrs. Robinson felszólította volna.

– Én csomót vagyok a menzán – mondta, és a mondat végén felvitte a hangsúlyt, mintha kérdés lenne. – Hogy-hogy még sosem láttam ezt a kart?

– Lehet, hogy ezt nem kellene elmondanom – felelte a tanárnő –, de azért, mert a kar egy zárt ajtó mögött van. Kulcs kell hozzá, hogy bejuss.

Az osztály egy emberként kezdett bólogatni. Olyasmiket mormolt mindenki, hogy „hát persze”, meg hogy „ez jogos”.

– Na de mint mondtam – folytatta Mrs. Robinson –, a rendszert le fogják cserélni, szóval a menzán lesz egy kis jövés-menés. Az ebédszünet ideje nem változik.

Néhányan megkönnyebbülten sóhajtottak fel. Ezek szerint mégiscsak van, aki szereti a menzakáját.

– Azt már mindnyájan tudjátok – folytatta a tanárnő –, hogy az új Bukowsky-címertábla a hét végén érkezik, az új tornapólók viszont már ma vagy holnap itt lesznek, szóval aki rendelt belőlük, az majd átveheti őket Cooper tanár úrtól testnevelésóra előtt, ha jól tudom.

Én sosem értettem, miért hívják néhányan a tornaórát testnevelésnek, vagy, ami még rosszabb, tesinek, hiszen kinek van ideje négy szótagra? Olyan fenyegető egy név. Mi a baj azzal, hogy „torna”?

– Az új pólókon már az új kabalánk lesz – sóhajtott Mrs. Robinson. – Amit a mi Chase Cooperünknek több mint egy hónapig tartott kiválasztani.

A többiek hátrafordultak, és rám meredtek. Én karba tettem a kezem, és kicsit lejjebb csúsztam a széken, hogy elkerüljem a csalódott tekinteteket.

Miután pár hónapja legyőztem Carlyle-t a norvég akadálypályán, jutalmul én dönthettem el, mi legyen az iskolánk új kabalája.

Sokat filóztam, mi legyen az, mert először valami me-nőt akartam, ami félelmet kelt a többi sulis diákjaiban. De aztán arra gondoltam: tényleg azt akarjuk, hogy féljenek?

Vagy csak le akarjuk győzni őket? Ha valami menőt választottam volna, például egy párducot, azzal nem igazán tűnnénk ki a többiek közül, így aztán inkább valami kevésbé harcias mellett döntöttem. Valami olyasmi mellett, ami mindenki számára elfogadható. Egy fenséges, büszke állat mellett. Amitől a többi sulis nem rezel be egyből. Olyan kabalát akartam, ami csőbe húzza őket, amitől azt hiszik, mi nem vagyunk igazi ellenfelek. És akkor a győzelmünk váratlan lesz, de elsőprő!

A régi nevünk Bukowsky Vadmacskák volt.

Az új nevünk Bukowsky Jávorszarvasok.

Mrs. Robinson tovább folytatta a mondókáját, a többiek mind vissza is fordultak felé, Zoét kivéve, aki továbbra is engem nézett.

Az unokatesóm összehúzta az ajkait, és grimaszolt. Szinte felnyársalt a tekintetével.

– Ezt mégis hogy gondoltad?

– Nem tudom! – feleltem védekezőleg. – Valahogy úgy gondoltam, hogy így majd a többi sulis nem vesz minket olyan komolyan, és így meglephetjük őket!

– Na de *jávorszarvasok*?! – hitetlenkedett Zoé, egyértelműen undorodva.

– Akkor és ott valahogy jó ötletnek tűnt! – feleltem.

Zoé mosolyogva csóválta a fejét. Hiába volt pipa rám, tudtam, hogy azért látja benne a poént. Végül aztán így szólt:

– Az a legrosszabb benne, hogy olyan baromi hosszú. A Jávorszarvasok. Az öt szótag. A „Bukowsky” csak három.

– Tudom! – mondtam én. – De nem tudom, hogy más-hogy hívhatnánk magunkat. Pedig mondtam Davis igaz-gatónak, hogy legyünk simán csak Jávorok, de nemet mondott.

– Azért, mert ilyen szó nincs – felelte Zoé.

Hátradóltam.

– Tévedés – vágtam vissza. – Szerintem van valami ré-gi színész, akit így hívtak. Nyilván a szarvasról nevezték el. Vagy a szarvast róla.

Láttam, hogy Zoénak nem tetszik az érvelésem, de folytattam.

– Figyelj, szerintem tök jól hangzik az, hogy Jávorok! – kötöttem az ebet a karóhoz. – Hallgasd, hát nem cseng jól az, hogy „ott legel egy jávorfalka”?

Zoé nagyot nyelt.

– Atyaég, életemben először szó szerint érzem, ahogy hülyülök egy beszélgetéstől! A falkát farkasokra mond-ják!

Vállat vontam.

– Bocsi – mondtam gúnyosan. – Legyen akkor jávor-csorda!

– *De nincs olyan szó, hogy jávor!* – csattant fel Zoé.

Mrs. Robinson elhallgatott, az osztály pedig újra fe-lénk fordult.

– Minden rendben ott hátul? – kérdezte Mrs. Robinson aggodalmas hangon.

Zoé vöröslő arccal gyorsan előrefordult a székében.

– Igen, elnézést.

A tanárnő nem szólt semmit, de jól megnézett minket magának. Zoé apróra összehúzta magát, és elmormogott még egy elnézésérést. Mrs. Robinson folytatta a hirdetéseket, én pedig előrehajoltam Zoé felé.

Előhúztam a sakkbábut a zsebemből, és megkocogtatam vele az unokatesóm vállát.

– Nézd, mit találtam óra előtt a szekrényemben!

Zoé nem mozdult.

– Nem izgat.

– Ne izélj már! – sutyorogtam, és az orra alá toltam a bábut. – Ez a kis lófigura ott dekkolt a papírhalmom tetején!

Nem láttam az arcát, mert nem fordult teljesen felém, de biztos voltam benne, hogy a bábut nézi.

– És akkor? Csak egy sima huszár – mondta ő.

– Valaki feltörte a szekrényemet, és belerakta – magyaráztam. – Szerinted mit akar ez jelenteni?

– Szerintem azt, hogy életre kelt a szekrényed, és ki akar hívni egy sakkpárbajra – gúnyolódott. – Lehet, hogy a sulis keresztsbe akar tenni neked.

Halkan felnevettem.

– Vicces, nekem is pont ez jutott eszembe. Valószínűleg még ellene is veszítenék. De mi van, ha ez valami üzenet? Lehet, hogy valaki a tudtomra akarja hozni, hogy olyan daliás vagyok, mint egy huszár?

Zoé felhorkant. Páran felénk fordultak, miközben a nevetését próbálta visszafojtani.

– Te, daliás, mint egy huszár... ez jó poén volt!

– Jól van, mindegy – sóhajtottam, és hátradőltem. – Azért nem lehet kizárni. Lehet, hogy egy lány volt, aki túl szégyenlős ahhoz, hogy megszólítson, ezért inkább...

Zoé közbevágott.

– Feltörte a szekrényed, és egy játékfigurát rejtett el benne? Nem hinném.

Nem feleltem.

Zoé hátrafordult, és rám mosolygott.

– Bocsi, nem akartalak így ledorongolni. Szerintem valaki csak megréfélt, ennyi. Más nem kapott?

– Sakkbábut? – kérdeztem. – Nem t’om. Nem volt időm körbekérdezősködni.

– Értem – felelte Zoé. – Megkérdezem pár barátomat, hallottak-e mástól is ilyet. És a te helyedben én nem terjeszteném, hogy egy titkos imádód hagyta. Egyelőre semmiképp.

– Az üzeneten a „Jineói Lovas” név szerepelt – jegyeztem meg.

– Volt üzenet is mellé? – kérdezte Zoé. – És az volt ráírva, hogy Jineói Lovas? A lovas a huszárt jelenti? És hol van Jineo?

– Rejtélyes, mi? – mondtam én.

– Gavin biztos tudja, mi az – mondta Zoé csillogó szemmel. – Óra után megkeresem, és megkérdezem.

Felhúztam a szemöldököm, és épp készültem odabököni valami csípőset, amikor váratlanul kicsengettek. Így inkább csak elmosolyodtam.

– Ezt most megúszta!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Zoé felkapta a táskáját, és szinte kisprintelt a terem-ből. Én visszadobtam a huszárt a táskámba, és behúztam a cipzárt, miközben a többiek kezdtek kifelé szállingózni az ajtón. Brayden a terem eleje felé ült, így általában az utolsók között ért ki. Épp akkor ért a padomhoz, amikor felálltam a székeimből.

– Hali! – köszöntem.

– Mizu? – kérdezte ő.

Oldalra biccentettem a fejem, és megvontam a vállam.

– Nem sok. Láttál mostanában valami jó kis szörny-filmet?

Lesütött szemmel megrázta a fejét.

– Semmi érdekeset.

Halkan felsóhajtottam.

– Zsír – mondtam, miközben kilépett előttem az ajtón. Gyorsan elsétált, és hátra sem nézett felém. Nyilvánvaló volt, hogy nem akar még beszélni velem, én meg nem akartam erőltetni a dolgot.

– Zsír – mormoltam magamban még egyszer, miközben elsétált.